

KÄDET

Pirjo Laiho

*Jumalan kädet
avautuvat
kukan lailla.*

*Ryppyiset,
pehmeät,
haavoitetut,
sairaat
käden
ojentuvat
kohti kukkaa.*

*Jumalan kädet
sulkeutuvat hiljaa.*

*Värien loisto,
rauha,
puhkeaa
iankaikkisuuden
lehtoon.*

*Metsä sumua täynnä.
Jostakin kuuluu
kellojen ääni.
Kutsuva hiljaisuus.
Astun ovesta sisään.*

*Täällä se on:
rukouspaikka.*

Riittaa Anttila

Tänä päivänä

Riitta Anttila

*Unessani lokki liittää
ja tuuli suhisee,
mut rauha pakenee,
kun pikavene kiittää.*

*Se syöksyy luodon takaa
ja jatkaa aavoille.
Lyö meren haavoille
ja hävitystä jakaa.*

*Käy kulku tuhon tiellä
ja luonto vapisee.
Mut unessani vielä
se lokki lentää siellä,
ja tuuli humisee.*

ISÄ MEIDÄN RUKOUS OPPAANA ANTEEKSINTOON

*Martti Hirvonen,
rovasti*



Osallistuin useiden vuosien ajan Suomen Ekumeenisen neuvoston paikallisen yhteyden toimintaan. Turussa kokoontui oma ekumeeninen piiri, joka oli saanut alkunsa vuonna 1954 kahden papin kohtaamisesta. Tuolloin Turun Martin seurakunnan kirkkoherra Yrjö Luojola ja katolinen pater Jac Reindeers tapasivat toisensa ja heidän innostuksestaan syntyi vähitellen Turun seudun ekumeeninen työ, joka yhä jatkuu varsin vilkkaana vuorovaikutuksena eri seurakuntien ja kirkkojen kesken.

Kirkoilla on "sielussaan" monia haavoja ja väärinymmärtämistä keskinäisissä suhteissaan. On käyty jopa uskonsotia oman näkemyksen puolesta toisenlaisen uskonkäsityksen omaksuneita vastaan. Viime vuosisadalla alkanut kristittyjen yhteysliike on pyrkinyt korjaamaa vanhoja pinttymyksiä, joihin jokainen osa puoli on syllistynyt.

Keskinäinen ymmärrys kasvaa toinen toisensa tuntemisesta, on mentävä lähelle toista, kuunneltava häntä ja koetettava löytää toisesta hyviä puolia. Sillä kuukaan ihminen ei ole täydellinen, ei mikään instituutio eikä mikään kirkkokunta voi sanoa olevansa ainoa oikea Jumalan seurakunta.

Taivasten valtakunnan ihmisiä löytyy jokaisesta seurakunnasta, Jumala tuntee omat lapsensa nimeltä. Todelliset Jumalan lapset ovat nyt hajallaan ikään kuin näkymättömissä ihmissilmiltä, mutta Jumala tunnistaa heidät. Viimeisenä päivänä heille sanotaan: "Tulkaa, minun Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti." Matt. 25:34.

Jotta pääsemme perille, niin täällä ajassa tarvitaan Jumalan Sanan matkaevästä. Selkärepussa on oltava riittävästi henkieinestä, ainakin vettä ja leipää, kuten entisaikaan paimenpojalla. Mutta matkan varrella tulee kolhuja, loukkaantumisia, syviäkin mielen ja sielun haavoja. Näistä pitäisi päästä eroon, sillä ne haittaavat matkantekoa.

Sitä paitsi mekin tuotamme tuskaa lähimmäisillemme. Joskus huomaamatta, joskus tietten tahtoen.

Koska Kristus on armahtanut meitä, niin meidänkin tulee antaa anteeksi niille, jotka ovat tuottaneet meille tuskaa.

Liian ankaria emme saa olla myöskään omaa itseämme kohtaan, muuten murrumme ja masennus pääsee iskemään.

Suomen ekumeenisen neuvoston paikallisen yhteyden jaosto laati ehdotuksen Isä meidän-rukouksen uudeksi sanamuodoksi, jossa synti korvattiin velka-sanalla. Molemmat ilmaisut kertovat sen, että me syntiset ihmiset tarvitsemme armaidusta ja että me olemme rakkauden velassa lähimmäisiimme kohtaan.

"Ja anna meille meidän syntimme anteeksi, niin kuin mekin anteeksi annamme niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet."

"Ja anna meille anteeksi velkamme, niin kuin mekin anteeksi annamme velallisillemme." (Ekumeeninen muoto)